

[Justitsministeren.]

være udtryk for tilbageholdenhed eller manglende interesse for at komme disse metoder til livs. Tværtimod vil jeg næsten sige, at det har været magtpåliggende for mig at få en vis sikkerhed for, at de forholdsregler, vi træffer, virkelig bliver effektive og ikke blot et slag i luften.

Jeg skal ikke lægge skjul på min forundring over, at jeg udsættes for kritik i anledning af, at jeg har nægtet at lade Grells rapport offentliggøre. Vil man virkelig have, at jeg som landets justitsminister skulle bryde loven på denne måde, oven i købet på et område, hvor det høje ting for nylig i enighed vedtog at skærpe bestemmelserne og dermed udvide den enkeltes retsbeskyttelse? Rapporten indeholder jo mange oplysninger om personer, som intet ondt har bedrevet, eller som måske for år tilbage har været impliceret i en straffesag uden senere at have været i politiets søgelys. Det er efter min mening forkasteligt og helt i strid med moderne retsprincipper, at sådanne mennesker nu skal stilles i gabestokken.

Jeg konstaterer med glæde, at de fleste af de ordførere, der har udtalt sig herom, tager afstand fra denne offentliggørelse. Jeg må dog til hr. Thestrup sige, at hans begrundelse adskiller sig fra min. Hans bygger hovedsagelig på, at dr. Germer mener, at grundlovens bestemmelser om ytringsfrihed sikrer, at man kan have lov til at offentliggøre den slags ting. Jeg tror, man må slå fast, at dr. Germers synspunkter ikke endnu i dag er dansk rets synspunkter. Om de bliver det, det kan man have sine tvivl om, men jeg tror det ikke.

Og så vil jeg gerne sige til fru Nathalie Lind, som bebrejdede mig, at jeg skulle have sagt så utvetydigt, som hun tilkendegav, at lækken var i folketingets retsudvalg. Jeg bliver nødt til at referere et interview, jeg blev underkastet — ét blandt mange — i fjernsynet, og dér skal man jo svare på spørgsmål og svare efter sin overbevisning. Jeg blev spurgt, om jeg vidste, hvorfra denne rapport var sivet ud til offentligheden. Jeg sagde, at jeg mente, den kom fra retsudvalget. Jeg blev spurgt, om jeg kunne bevise det. Jeg sagde: nej, men jeg har to stærke indicier: det ene er tidspunktet, på hvilket offentliggørelsen finder sted, og det andet, det er nok så stærkt: sammen med

rapporten kom til retsudvalget noget materiale, nemlig brevvekslingen mellem rigsadvokaten, statsadvokaten og justitsministeriet, og dette materiale er kun tilstillet retsudvalget. Det er efter min mening et stærkt indicium, men jeg kan ikke sige, at jeg har bevis for, at lækken er i retsudvalget, og det har jeg sagt offentligt i en fjernsynsudsendelse. Jeg ved ikke, hvordan jeg skulle have svaret anderledes.

De samme hensyn er der naturligvis ikke grund til at tage over for den kategori af personer, som er rapportens hovedemne: de, der systematisk driver en virksomhed, som andre holder sig fra, fordi den enten er direkte ulovlig eller i øvrigt asocial. Men selv over for disse mennesker må man dog i et retssamfund være på vagt over for tendenser i retning af at udvælge sig syndebukke.

I det hele taget forekommer det mig, at man i den offentlige debat om disse ting næsten har glemt hensynet til retssikkerheden. Vi kan jo sagtens indføre meget restriktive regler og give politi og andre myndigheder større magtbeføjelser. Sker det ukritisk, bliver resultatet imidlertid meget let det, at vi får tilstande, der nærmer sig forholdene i samfund, vi nødigt vil sammenlignes med. En afvejning med hensyn til risikoen for en sådan udvikling må hver gang foretages, når vi drøfter skærpede regler særlig inden for strafferettens og straffeprocessens område.

Det er bl. a. sådanne overvejelser, der gør mig noget betænkelig ved en så generel og ubestemt straffebestemmelse som den, statsadvokat Grell har gjort sig til talsmand for, navnlig hvis det er tanken, at overtrædelse skulle medføre fængselsstraf eller andre alvorlige indgreb.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at når jeg har taget afstand fra en generel straffebestemmelse, så er det møntet på en straffebestemmelse i den udformning, som hr. Grell har givet den. Jeg har ikke udtrykt modstand mod overhovedet at have en generel straffebestemmelse. Jeg har tværtimod sagt det modsatte, nemlig i det svar, jeg gav hr. Thestrup her i folketinget. Dér sagde jeg, at det var endnu ikke lykkedes at finde en sådan bestemmelse, men jeg opfordrede alle, som nu hørte på disse udtalelser, til at bidrage til formulering af en sådan regel.